

Horváth Szekeres István

ÉJSZAKAI JÁRAT

A rra ébredt, hogy homloka a hideg vonatablakon koppan. Kinézett a vízszintes csíkokokban suhanó hópelyhekre, aztán a gyereket figyelte egy darabig, aki féloldalasan eldőlve, izzadságcseppektől gyöngyöző homlokkal aludt a szemközti ülésen. Szürkület volt még, amikor elnyomta az álom az utasokkal tömött vonaton, és amikor kábultan magához tért, már égett a villany. Teljesen üresnek tűnt a szerelvény, ráadásul beszorult a hőség, mint valami napon magára hagyott autóba, és a szag miatt, amit az utasok maguk után hagytak, egy építőtelepi barakkra emlékeztette. Levette a kabátját, a pulóverét, de egyetlen szál ingben is viszkedett a bőre, ezért homlokát nekiszorította a hűvös ablaknak, ami nem sok enyhülést hozott, viszont a teljes utastér tükörképét láthatta. Nyugtalanították az elnéptelenedett éjszakai vonatok, mert az ilyen járatokon bármikor bármi előfordulhat, ezért csak zsúfolt járműveken volt képes lazítani és alkalomadtán akár aludni. De amint a lárma és az embertömeg után beállt a csend, mindig azonnal felriadt. A kislány viszont szinte bárhol, bármilyen körülmények között képes volt átaludni minden utazást. Évekkel korábban, jutott most eszébe, egy hosszú éjszakai buszozás végén, lábon nyomta el az álom egy szálloda zsúfolt halljában. Talán fel kellene ébresztenie, hogy legalább a kabátját levesse, gondolta, de ekkor a gyerek megmozdult és csak úgy, csukott szemmel kérdezte:

- Hol vagyunk?
- Lila gőzöm sincs - válaszolta.
- Meleg van...

Segített levenni a kabátját, és az ablak melletti kampóra akasztotta. A kislány, mint egy hernyó a gubóból, a pulóveréből is kibújt, összegöngyölte, és végignyúlt az ülésen, párnaként a feje alá gyűrve az összesombolygatott ruhadarabot. Közben ki sem nyitotta a szemét.

- Nem vagyok jól - mondta nyugösen, és sóhajtott.
- Mi a baj?
- Nem tudom... Valami furcsát érzek a számban, gyűl a nyálam...

- Igyál egy kis vizet! - mondta, de mire kivette a hátizsákból az ásványvizet palackot, a gyerek már újra egyenletesen szuszogott.

Hosszú ideig bámult ki a sötétbe, próbálta kitalálni, hol járhatnak, de hiába. Térerő nem volt, a helymeghatározóval sem ment semmire. Majd megkérdi a kalauzt, gondolta, de mivel a vonat sehol nem állt meg, és új utas híján a kalauz sem járta a szerelvényt, nem maradt más hátra, mint várakozni. Először utaztak ezen a vonalon, ráadásul korábban az álom is elnyomta, így semmi tájékozódási pontja nem maradt. A vonat lassított, a felerősödő zajokból ítélve valami hídon haladhattak át, majd amikor a csattogó hang ismét egyenletes kattogássá szelídült, egy hirtelen rándulással újra felgyorsult az egész szerelvény, és egy kanyarban megdőlt. És ekkor úgy tűnt neki, mintha a gyerek egyre szaporábban lélegezne. Talán valami rossz álom, gondolta, de inkább nem ébresztette fel, hadd álmodja végig, majd felejtse el. De minél tovább figyelte, annál inkább úgy hallatszott, mintha levegő után kapkodna. Megrázta a vállát.

- Hol vagyunk? - kérdezte a kislány elmosódott hangon. Nem ébredt fel azonnal, a szemeit is csak félig bírta kinyitni, az arca mintha leolvadni készülne, szinte lötyögött a szája.

- Nem tudom - válaszolta, és közelebb hajolt a gyerekhez, belenézett a szemébe. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha a kislány gúnyosan mosolyogna, de hamar rájött, nem mosoly ez: szája bal sarka görcsösen legörbült, fél szemével hunyorított, nyakán megfeszültek az erek, míg arca jobb oldala teljesen kifejezéstelen maradt, mint egy viaszbabu.

- Előremegyek és szólok a kalauznak, valakinek, addig próbálj ébren maradni! - hadarta, majd szaladni kezdett a széksorok között, a mozdony irányába. Hideg nyomást érzett a gyomrában. Átrohant egészen a következő vagonig, zárva találta. Az ajtónyitó gomb zölden világított, de nem működött. Visszarohant a gyerekhez, kikerekedett szemmel leste a telefonja képernyőjén, legalább egyetlen idomnyi térerőt észlel-e a készülék, de csak a szürke kis téglalapokat látta. Meg kellene húzni a vészféket, futott át az agyán, biztosan hátrajönne a gépész, vagy bárki, aki talán azt is tudja, hol vannak, és rádión segítséget kérhet.

Mire mindezt végiggondolta, a vonat lassítani kezdett, és a távolban apró színes fénypontokat látott felvillani a láthatáron. Feladta a gyerekre a kabátot, felöltözött és lerángatta a csomagtartóról a hátizsákokat. Kivitte a bejárathoz, visszament, és a hóna alatt fogva felemelte az apró testet az ülésről.

- Meg tudsz állni a lábodon? Jön valami város, leszállunk és kórházba megyünk!

Egymás derekát átkarolva, apró lépésekben botorkáltak az ajtó felé, közben a gyerek folyamatosan beszélt, igyekezett valamit elmagyarázni, amiből ő egyetlen szót sem értett.

Óvatosan leültette az egyik hátizsákra, és melléguggolt.

- Nem értettem, mit mondasz - mondta a kislány szemébe nézve, aki úgy bámult rá vissza, mintha már meg sem ismerné, és valami idegennek tűnő nyelven, folyamatosan hadarva ontotta magából a szavakat. Közben a vonat megállt, ő meg ököllel verte a zölden izzó gombot, mire a két ajtószárny végtelenül lassan, sziszegve távolodni kezdett egymástól, és a résen beomlott a hideg havazás. Ledobálta a csomagokat, majd, mint egy zsákot, vállára vette a gyereket, kilépett a peronra, és leültette az egyikre. Miközben egy marék hóval finoman megdörzsölte a forró homlokát, félretolva a szeméből a hajtincseket, megpróbálta elkapni a tekintetét. A kislány lehunytt szemmel hallgatott, a légzése újra egyenletessé vált, mintha elaludt volna. Óvatosan ölbete, és elindult az állomás sötét épülete felé. A hátuk mögött elbődült a vonatsíp, a szerelvény hangosan csörömpölve elindult, és pillanatokon belül elnyelte a hóesés, azután csend lett.

- Hahó! - kiáltotta bele a sötétbe, de néma volt az állomás, csak a gyerek szuszogását hallotta. A peronokon túl csak sejteni lehetett az állomásépület fekete tömbjét. Narancsszín neonfény szűrődött át a hóesésen, és elindult abba az irányba, amerre egy utcát sejtett és ahonnan mintha egy autó motorházának fénye is megcsillant volna egy pillanatra. Néhány lépés után egy taxilámpát vélt zöld-sárga fénnel világítani, ezért gyorsított a léptein és amikor hallótávolságra volt az autó, már üvöltött:

- Gyorsan!

A vezetői oldalon, szürke usanka alól egy bajuszos arc meredt rá elkerekedett szemmel, a hozzá tartozó száj mondott valamit, amit nem értett, majd kattant a zár, egy kis köpcös ember ugrott ki az autóból, és azonnal kinyitotta a hátsó ajtót.

- Mi a baj? - kérdezte románul.

Hirtelen minden nyelvtudása csödöt mondott, de annyit sikerült megértetnie a kis borostás emberrel, hogy az állomás mögött van még két csomag a peronon, és amíg lenne szíves idehozni, ő addig a gyerekekkel inkább ott marad a hátsó ülésen.

A sofőr nem sokat kérdezett. Ránézett a gyerekre, elrohant a csomagokért, és amikor visszatért, hirtelen gázt adott, és pillanatokon belül már megbízható rutinnal száguldottak át a behavazott, üres városon a kórházig.

Amikor a betegfelvevő folyosóján állva megérezte ujjain a fűtött helyiség melegét és a fertőtlenítő szűrős szagát, egy kissé megnyugodott. Rekedten bediktálta az adataikat, majd ölében a gyerekekkel lero-gyott egy székre. A taxis behozta a csomagokat, és tanácstalanul téblábolt az előtérben, mintha kissé restellné elkérni a tarifát. Beleko-tort a farzsebébe, kihalászott egy húszast, és a sofőr kezébe nyomta. Amaz gyorsan megköszönte, és másodpercek múlva már hallani lehetett, ahogy ropog a hó a kerekek alatt. Tekintetével még sokáig követte a párás üvegajtó mögött távolodó kék-sárga fényt. Csend volt, csak a rádió hangját hallotta az ügyeletes nővér szobájából, meg egy távoli ajtócsapódást.

Lassú percek teltek el így. Majd a folyosó végén megzördült valami. Ketten jöttek a gyerekért. Óvatosan a hordágyra emelték, pattogtak a kérdések, amelyekre szinte rutinból válaszolt. Korábbi nyugalma azonnal odalett, amint a gyerekre felkerült az oxigénmaszk, mert még mondani szeretett volna valamit, talán jó éjt kívánni, megsimogatni a homlokát, a tenyerében érezni az arcát, előkotorni a kisoroszlánt a csomagból, és a kezébe adni, de az egyik ügyeletes megszorította a karját, és határozott hangon szólt ki a sebészmaszk alól:

- Az apuka itt marad!

Várt egy keveset, majd felemelte a két hátizsákot, és belépett az ügyeletes szobájába. A helyiség üres volt. A két hátizsákot letette az ajtón belül, majd kiment az udvarra, idegesen körbe-körbejárt a fehér fényű halogén lámpák fénykörében. A friss hó alig hallhatóan ropogott a talpa alatt, kis kupacba gyűlt a cipője orrán, miközben a kapuhoz ért. Cigaretta-t vett elő, és mire az öngyújtója is előkerült, már a kórház melletti parkolóban találta magát. Csak félig volt türelme elszívni. Eldobta az égő csikket, és visszakanyarodott a sorompó felé, de a kapus rászólt:

- Hova megy?

Felnézett és ekkor látta, hogy a fickó arcán sebészmaszk virít a sötétből.

- Bent van a gyerek! - magyarázta befelé mutogatva.

- Nem lehet bemenni! A járvány miatt nem lehet bemenni! - ordított kellemetlen kappanhangon a férfi, és hadonászva előrontott a fürkéből. Ő pedig megiramodott, keresztülügetett az udvaron, de valahogy elvétette a betegfelvevőt, és az épületet megkerülve a főbejárat irányába kezdett el szaladni. Mikor rájött a tévedésre, megállt. Egy fehér konténer mellől négy jókora darab férfi indult el felé, körbeállták, közben az üvöltöző portás is odaért. Megpróbálta elmagyarázni, mit akar, de amazok közrefogták és szinte a földön húzva, egészen a kapuig vonszolták. Dulakodtak egy darabig, majd valaki hátba rúgta, amitől elvesztette az egyensúlyát, és legurult a drótkerítés melletti lejtőn.

Egy fa törzséhez támaszkodva tért magához. A város lassan élénkülő zaját, cipők sietős kopogását hallotta maga körül, és megróbálta kitárlálni, mi történt. A rúgásra még úgy-ahogy emlékezett, de hogy mit keres a kórháztól kétszáz méterre, egy domb tövében, a bokrok közt, az már homályba vészett. Végigtapogatta magát. A ruhája nem volt sáros, viszont érezte, hogy a cipője és a nadrágja egészen térdig átázott, mintha egy folyón kelt volna át.

Dideregve indult vissza a kórház kapujáig. Egy villanyoszlop mögül a portásfülkét leste egy darabig, majd amikor úgy tűnt, hogy a maszkos férfi nem figyel, lehajolt és egészen a betegfelvevőig osont. Belépett a folyosóra, vizes cipői minden lépésére vartyogtak és cuppogtak, és mikor belépett az ajtón, három megdöbbsent, bordó köpenyes nővel találta magát szemben. Undorral vegyes rémülettel meredtek rá sebész-maszkjuk fölött.

- Ide nem szabad bejönni! Azonnal kifelé! - üvöltött rá egyikük, majd felpattant és fenyegetőn megindult felé.

- A gyerek... - magyarázott, és csak forgott maga körül, mint aki eltévedt.

Nemsokára már ketten kiabáltak vele, hiába próbálta megmagyarázni, mit akar.

- Bent van a gyerek! Beteg! Súlyos! - próbálkozott hangosan, tagoltan megértetni magát, mert azt hitte, nem értik az akcentusát.

A harmadik nővér, aki mindvégig ülve szemlélte a jelenetet, most felkelt a helyéről, és békítően csitítgatni kezdte a kollégáit, majd erőltetett nyugalommal megkérdezte:

- A személyi? Láthatom a személyit?

Minden pénzüket és összes irataikat az egyik hátizsák belső zsebébe csomagolta el, egy villámzáras zacskóba, és csak néhány tízest meg egy húszast gyűrt a farzsebébe. Erre tisztán emlékezett. Tanácstalanul lapogatta a zsebeit, körbenézett a nővérszobában, a hátizsákokat kereste.

- Volt itt két hátizsák. Betettem ide két hátizsákot, abban vannak a papírok, abban van minden – mondta szinte suttogva.

A telefonját kereste. Azzal talán tudja magát igazolni, mert ha megnyitja a banki alkalmazást, amihez csak ő fér hozzá, az talán ér majd annyit, mint egy személyi felmutatása. Lázasan kotorászott, de nem lelte a belső zsebet. És amikor végignézett magán, egy vadidegen, lötyögő viharkabátot látott, meg egy pár ismeretlen, csuromvíz bőrcipőt. Formás, szinte sebészi kezei most tömpe ujjú, koszos mancsban végződtek, és megdöbbenve vette észre, hogy a saját hangja is idegenül cseng a fülében, és már maga sem hiszi, amit mond. A nővérszoba bejárata mellett egy fehér mosdókagyló volt a falra erősítve, fölötte tükör, és nem mert belenézni.

AZ ÉJSZAKA VÉGE

Letette a csésze kávéját az asztalomra, csak azután kérdezte, hogy szabad-e a hely. Mit mondhattam? Egyedül akartam ücsörögni, de körülöttem mindenki részeg volt. Intettem, hogy tessék, csak tessék, majd hörpintettem a vodkából meg a sörből, és a bárpult mögötti bekeretezett poszttert nézegettem. Valahányszor az üveg vagy a pohár után nyúltam, a szemem sarkából lopva ránéztem. Élére vasalt szövetnadrág, barna, galléros pulóver, sötét dzseki, széles jegygyűrű, szögletes fej, aranyfog. Mit akarhat a magam fajtától az ilyen éjszaka, egy lebujsban? Ráadásul apró kortyokban itta a kávéját, talán, hogy minél tovább tartson.

Tíz percen belül már olyanokat kérdezett, honnan jöttem, hová tartok, mit keresek itt ebben az órában, és hasonlókat. Kurtán, kedvetlenül válaszolgattam, arra számítottam, előbb-utóbb lerázom és odébb ül egy asztallal, vagy elhallgat. Néhány percig csendben volt, de a szemem sarkából észrevettem, ahogy lopva felém pislog. A hátizsákomban volt egy folyóirat, előtűrtam, úgy tettem, mintha olvasnék. Tovább kérde-

zett. Milyen iskolába jártam, mit végeztem, hogy járok-e egyetemre és hasonlók. Jó volna ráborítani az asztalt, aztán szilánkokra törni a fején egy széket.

- Maga rendőr? - kérdeztem ingerülten, lecsapva a magazint az asztal sarkára.

Kérdezte, ezt miből kalkuláltam ki.

- Aki ennyit kérdez, az más nem lehet - válaszoltam még ingerültebben. Hosszan a szemembe nézett, benyúlt a farzsebébe, elővette a tárcáját, kinyitotta. Egy rendőrigazolvány volt benne. A személyimet akarta. Nem volt nálam. A nagy felfordulásban vagy otthon maradt, vagy elhullattam valahol. Talán ellopták. Esetleg a hátizsákom valamelyik oldalzsebében kallódott. A pénzemet a zoknimba meg az gatyámba rejtve hordtam, egy keveset a nadrágzsebeimben szétosztva. Honnan tudhattam volna, hol a személyim? Azt válaszoltam, otthon maradt az övtáskámban, a pénzzel együtt. És azért ülök abban a kocsmában és várom a hajnalt, mert éjszaka nem vesz fel senki autóstoppot.

Elővette a telefonját, pár méterrel odébb ment az asztaltól, felhívott valakit, de mindvégig szemmel tartott. Eközben a bekeretezett posztert bámultam. Kártyázó kutyákat ábrázolt egy zöld abrosszal leterített asztal körül. Megszámoltam a leosztott lapokat. Huszonhét jött ki. Bubi, dáma, néhány treff, plusz tizenegy fehér zseton. Huszonhét lappal nem lehet pókerezni. Tehát a bodrik csalnak, vagy a művész nem ért a zslugához.

A szögletesfejű a bejárathoz ment, a kilincset fogva megállt az ajtókeretben, és az utcát nézte. Én közben felfedeztem egy újabb posztert. Az előbbihez hasonló, de sakkozó kutyákkal. Egy mopsz és egy uszkár játszott, három korcs kibicelt. A fehér bástya a fekete király mezőjén állt egy fekete futár mellett. Miközben a fekete királyt kerestem a táblán meg a levett figurák közt, egyszer csak a képembe hajolt a zsaru, és azt mondta, menjek ki vele a kocsmá elé, mert jön értem egy autó, ami bevisz az órsre.

- És ezzel itt mi lesz? - kérdeztem a sörre és a vodkára mutatva.

Azt vigyem magammal, majd ott megiszom, mondta, és legyintett. Megvontam a vállam, fogtam a poharat meg az üveget, és követtem a járdára. Nemsokára egy járóautó érkezett, benne egy jól megtermett civil ruhással. Ő az, mutatott rám a szögletesfejű. A másik kinyitotta

az anyósülés felőli ajtót, beültem, a szögletesfejű meg rám csapta, és szalutált.

Öt percen belül ott üldögéltem egy kétméteres alakkal egy bolhaszagú rendőrörsön. Nem szólt semmit, csak hellyel kínált, leült az íróasztalához és különféle papírokat kezdett el szöszmötölni. Vonalazta, lyukasztotta őket, majd befűzte az egészet egy nagy fekete dossziéba. A dossziét kitolta az asztal sarkára és karba tett kézzel, perceken át az asztallapot bámulta, mintha nyitott szemmel aludna. Majd hirtelen felélénkült és nagyjából ugyanazokat a kérdéseket tette fel, mint a szögletesfejű a kocsmában. Végül kölcsönösen egyetértettünk abban, hogy nem jelentek veszélyt sem a kisvárosra, sem az országra, sem a saját vagy mások testi épségére. És megint beállt a csend.

Néhány perc után hirtelen felállt az íróasztaltól, és intett, menjek utána. A helyiség hátsó oldalajtaján kimentünk valami folyosóra, ami egy belső udvarra vitt. Két rendőrautó parkolt a sötétben. Odament az egyikhez, kinyitotta a hátsó ajtót, kivett egy nagy kartondobozt, a kezembe nyomta. Kivett még egyet, és csak intett a fejével, hogy mehetünk vissza.

Letettük a dobozokat az egyik sarokba. Én visszaultem a helyemre, felvettem a földről a vodkát, felhajtottam, majd leöblítettem sörrel.

- Elszívnék egy cigit - mondtam.

Felsóhajtott. Menjünk hátra, morogta, és elindult a belső udvar felé. Ne szívjam azt a szart, van neki jobb, mondta, mikor kiértünk a friss levegőre. Egy csomag Marlborót halászott elő a zsebéből. Félig kirázott egy szálát, és felém nyújtotta a csomagot. Még tüzet is adott. Fújtuk a füstöt, majd hirtelen felém nyúlt és egy tincsemet a fülem mögé hajtotta. Az ujját végighúzta az arcomon meg a számon, és azt kérdezte, hogy mit csinál egy ilyen szép fiú egyedül ebben a városban, ilyen későn. Erre nem volt válaszom. A cigit a számba vettem, és zsebre vágtam a kezem, nehogy észrevegye, mennyire remeg. Nagyon szép a hajam, mint egy lánynak, folytatta, majd két kézzel összefogta a sörényemet lófarokba. A homlokomból is hátrasimította a tincseket, majd nagyon szorosán marokra fogta, és azt mondta, a fiúknak általában nem áll jól a hosszú haj, de én kivétel vagyok. Majd keresünk egy hajgumit és kötünk egy szép copfot, azzal a hajamtól fogva húzni kezdett vissza az órszobára. Amint így cibált visszafelé, valami zaj hallatszott bentről, mire elengedett. A szögletesfejű éppen akkor érkezett, a dzsekijét a

fogasra akasztotta, és minket nézett. Milyen szépen összebarátkoztunk, állapította meg. Jó fiú ez, mondta erre a nagydarab rendőr. A szögletesfejú mereven maga elé nézett, majd azt kérdezte, hogy mi legyen velem. Nem tudom, válaszolta a másik, majd átölelte a vállamat, odarángatott az íróasztalhoz, lenyomott a székbe, és a vállam fölött átnyúlva bekapcsolta a számítógépet.

Eközben a szögletesfejú a hátizsákomban turkált. Előkerült egy rajztömb. Kinyitotta, a lapokat forgatta, közben elismerően hümmögött. Ez egy művész, egy igazi művész, mondta elismerően, és kivette egy rajzomat. Fiatal lány volt rajta, melltartó nélkül, egy szál tangában. A barátnőd, biztosan a barátnőd, ujjongott. A lapot félretette egy székre, a rajztömböt meg vissza a hátizsákba. Az egyik oldalzsebből egy kindertojás kis sárga tokját halászta elő. Megrázogatta, majd azt kérdezte, hogy mi van benne. Talán egy kis autó, egy icipici, összerakható kis motorocska, válaszolta saját magának, majd szétnyitotta a kis műanyag tojást, beleszagolt és röhögni kezdett. Nini, mondta, egy icipici, aprócska drogocska!

A nagydarab megint átnyúlt a vállam fölött, megnyitotta a szövegszerkesztőt, és azt mondta, tollbamondás következik. Újra lófarokba szorította a hajamat, az állát a fejem búbjának nyomta, és diktálni kezdett. Szabályos jegyzőkönyvet diktált, de közben olyan erősen húzta a hajam és úgy szorította az állát a fejemhez, hogy könnybe lábadt a szemem. Észrevette. Nem kell sírni, mondta, és mutatóujjával szétkente a könnyemet, de úgy, hogy közben jó alaposan belekarmolt a szemem sarkába. Majd megint a hajammal bajlódott. Nincs-e nekünk egy hajgumink, kérdezte a szögletesfejűtől. Nem kapott választ, így elengedett, és az egyik szürke irattartó szekrényhez lépett. Közben a jegyzőkönyv szövegét diktálta: alulírott, személyi szám, satöbbi, ezennel kijelentem, hogy a jelzett dátumon, és így tovább. Majd azt mondta, kontrolpé. Leírtam, kontrolpé. Ezt viccesnek találta. Nyomtasd ki, ez a billentyűparancs a nyomtatáshoz, hogy kontrolpé, szólt röhögve.

- Tudom - suttogtam rekedten. Elkezdtem kinyomtatni, amit írtam. Ő meg közben talált egy befőttesgumit az iratszokrényben. Kétszer-háromszor meghurkolta, majd a hátam mögé lépve olyan szoros lófarkat kötött, hogy szinte a tarkóig húzta a szemem sarkát. Nna, mondta, most pedig a rajzvizsga jön.

- Mit rajzoljak? - kérdeztem.

Őt kell lerajzolnom, amint egy nagycsöcsű kurvát szoptat, válaszolta. Ideadta a sörömet. Egy hajtásra húztam le az egészet, mert égett a torkom. Elkértem a rajztömbömet. Kivettem egy lapot, a zsebemből egy ceruzát, és csak úgy, minden cél nélkül vonalakat kezdtem el húzogatni az üres lapra. Mintha vákuum keletkezett volna a fejemben: csak húzogattam azokat a krikszkrakszokat, és közben semmire sem bírtam gondolni. Remeg a keze a fiúnak, mondta a szögletesfejű. Kéne, ami a kis tojáskában van, ugye? – kérdezte.

– Nem. Nem kell. Nem sokat szívok... – válaszoltam.

Ha előveszi a farkát, és megmutatja nekem, úgy könnyebben megy-e a rajzolgatás, kérdezte a nagydarab. Nem szükséges, majd lerajzolja a sajátját, mondta erre a szögletesfejű. Ezen mindketten röhögtek egy sort. Előveszed vagy vegyem elő én, érdeklődött a nagydarab.

– Micsodát? – kérdeztem. Ezen megint röhögtek.

Végül a vonalakból összeállt egy széles vállú, bajszos fickó, letolt nadrággal. Hatalmas farka egy nagymellű, szőke nő szájában, akinek az arca két oldalán folyt le a sperma. Megmutattam nekik a rajzot. Ez igen, kiáltott fel elismerően a nagydarab. Elvette a lapot, áhítattal nézte, majd feltette az irattartó tetejére. Hétfőn bekeretezteti és kiakasztja a vécében, lesz majd, amire rejszolni, mondta. Kivette a nyomtatóból a jegyzőkönyvet, csíkokra tépte és bedobta a szemeteskosárba.

Csendben ültünk. A szögletesfejű egy szelet házicsokit majszolt. Hat óra, szólalt meg váratlanul a nagydarab. Felvette a földről a hátizsákomat, és a lábam elé dobta. Kezembe nyomta az üres poharat, és azt mondta, ne felejtsem el visszavinni a kocsmába. Elvettem az íróasztalról az üveget is, majd elindultam a főbejárat irányába. Aztán vigyázzak magamra, nehogy valami hülyeségbe keveredjek, szólott utánam a szögletesfejű. A kis sárga műanyag tokot az ingzsebébe tette, és két ujjal szalutált.

– Vizszontlátásra! – suttogtam száraz torokkal, és elindultam a főút mentén a város vége felé.

A kocsmát zárva találtam, a poharat meg az üveget a lépcsőre tettem. Kékes fényű hajnal derengett már, de még égtek az utcai lámpák, amikor az utolsó házat elhagytam, és megálltam az útpadkán. Megpróbáltam lefejtetni a befőttes gumit a lófarokról, nem sikerült. Mintha végérvényesen belegabalyodott volna, csak a hajammal együtt tudtam volna kitépni.